

je glasno zavrisnil in zapel z lepodonečim glasom tisto veseljaško, ki jo pojejo veseli Jagnjeničanje ob nedeljah popoldne pri Medvedu:

En hribček bom kupil,
bom trte sadil . . .

Na večer, ko je legel na zemljo popolen mrak, in so se jeli oglašati črički, so se okenca v vseh zidanicah žarko posvetila, oživili so se vinski hrami. Ječé in stokaje so škripale stiskalnice, v polnih tokih je curel v nastavljene posode sladki mošt; in vsakdo je pokušal ta sladki mošt, fantje in dekleta. Zunaj se je medtem stemnilo, kmalu nato je posvetil iznad hriba mesec; na samotni smreki nad vinogradom je plahutaje udarila ob vejo veja, zbudil se je ponočen ptič, završal s perutmi in zletel nato tiho proti dolini; v grmu za zidanico je zagostolela taščica, zapel je, skrit v bližnjem bezgovju, z otožnim glasom slavec . . . Posedli smo na planem, pod nočnim nebom in peli; v naši sredi je bil srcic Martinek in je pel najbolj lepo in najbolj zvočno; in od vsake zidanice se je glasilo petje; v sladkem snu so čvrčali naokrog črički, visoko so žarele zvezde, preko holma v dolino se je trepetaje prelivala in pretakala v vseh svojih barvah srebrna mesečina . . .

Tak je bil Golobijek, tak je ostal še do zdaj v mojem srcu.

Jutro v polju.

*V zarji so se prebudile
cvetke vse zaspane;
zlato solnce posvetiln
daleč čez poljane . . .*

*Prebudilo v zemlji čmrlje,
in prišli so z basi,
in prišli so črni murni
z goslimi počasi.*

*Zaigrali so si; cvetke
v plesu so se zavrtele,
še noge bi izgubile,
če bi jih imele . . .*

Davorinov.

Vsepovsod je bojni krik . . .

*Vsepovsod je bojni krik,
vseposod bridkosti;
mamica, kaj ni nam že
vsega tega dosti?*

*„Le navadi se težav,
dete, že v mladosti,
glej življenje je temno,
polno je bridkosti . . .*

Davorinov.
